
Бојан Јовановић

ПРОРОЧИШТЕ У НАИСУ

ПУТ

Када ме виде
поред куће
рече у себи:
да си прозорљив
знао би пут.

Окренувши му се
хтедох да га упитам:
колико њих у време
погодно за жетву
пређе ово поље
и иза шуме
пред рушевинама храма
затражи одговор.

Обрађена до изнемоглости
посна земља је тамо
где су се накривили крстови
млела предачке кости.

Лахор је покренуо
магличасту завесу
утешио развалине
божје куће
и прошао
кроз воденицу.

ХРАСТОВ ШУМОР

Искорачио сам из шуме
или је она побегла од мене
више се не могу сетити.

Памтим само бол када су ми
своја имена урезивали у тело.

Постојање ми се са главним
путем укрстило и сада поред њега
преостало проводим време.

Изгледа да се испуњава оно
што сам у давне шуморио дане.

Сваким листом другачије би
уздрхтао осетивши тај узвишени
спокој околне трулежи.

Тада су моју узнемиреност
читали као наговештај олује.

Страх од оног преливао се
у трепет овог света у коме ме
данас готово и нема.

Имена пролазника вире ми из коже
и са мојим остацима сада се слажу
у неки шумор који ме другачије
ословљава и назива познате ми ствари.

ТУМА Ч ПТИЧЈЕГ ЛЕТА

Не отето од неба,
само се од себе
отвара сновиђење.

Стопљена са сенком
безазлена узлеће змија.

Опрљено крило окрзну
ваздушну прозирност
до неминовних слова.

Одроњена реч мути кожу
док се на њој непознато
не појави сазвежђе.

Његове зраке
преламају сочива
непрегледних објектива.

Заустављена слика
затвори празнину
изнад прећутаног духа.

Проносе се гласови
да су преговори са смрћу
запали у ћорсокак.

Свако би да избегне
злоћудну случајност
овог обичног дана
чија је тама
разређена у прозачност
одмрзнуте слике.

Мудра је голубица
наставила лет
и допевала јутро
не отварајући кљун.

ПРОРОЧИШТЕ У НАИСУ

Почиње распра
о укусу ушећерене соли
повлашћеној форми
лутајућег духа.

Прекинута власт сенки
одлаже касну митологију.

Пукотина је узор
звезданој путањи
са које скреће ветар
и варљивом памћењу
помаже да увене.

Ускомешане сумње
нагризају осматрачницу.

Метеролошка станица
о некадашњем
сведочи пророчишту.

Снег монитора гута
искрзано време.
Размазана палацају
пожудна лица.

Снови о врту зараслих стаза
не таје ко ће већ сутра
сићи под надзор трава.

Утишани таласи
прислушкују нас.

Из скровишта бубри сечиво:
сталноцветајући ветрови
нових хијерархија.

Сравњујем
звекет и бес.

Премерени докази
смањују одступања.

Сев жлезда
спаљује част
хладне постеље.

Испливао сам.
Старим покретом
затеглао знатижељу.

Којој ће песми
о порушеном пророчишту
време дати за право.

Талогом сенки
лутају зраци
угаслих звезда.

Следио сам нагон,
узео залету тамно место.

Одиграо бачени одсјај
на урушеној таваници.

РАШЉАР

Једноставном справом
тражио сам извориште.

Ту негде испод рачвасте
врбове гране у мојим рукама
скрива се вода.

После потопа овде се
повукла у себе.

Дрхтаји и треперења
преносе оку невидљиву истину
о којој мрмља земља.

Подземним током
невидљива је сила
ка одложеном изворишту
ваљала своју моћ.

Ухватила ме је и понела
скривена река у којој се
и моја окупала душа.

Подражавајући звезду запулсирао је свитац.

Одложеним рашљама
обележавам место
где би требало копати.

ЗНАМЕЊЕ

У мале тајне
мрви се света тајна.

Показујем
на једну од њих.

Оклевала је
под отвореним
неуцртаним путем.

Лако се окренула
па некуд загледала.

Кружила око себе
и одлагала пад.

Пратио сам је.
Далековидим прстом
непрестано описивао.

Упирао у
затварајуће небо.

Под њим
једна за другом
оглашавају се
уличне лампе.

ДОЛАЗАК

Обнавља се сјај
старих огледала.

У отопљеном времену
препознајемо своја
расплинута лица.

Усахли извор гргори
чудотворним капима
и сујеверним мислима
одвлачи ум.

Појачава утешност
замућеног неба.

Душе окупљених
у нејасним сликама
запловиле су горе.

Не разазнају се
потребни детаљи.

И овај облак
сличан тајанственој мрљи
разноси вест.

Онај кога очекујемо
већ је дошао.

Не покреће усне
док нас чита.

Расте као брдо што заклања сунце
да би нови успоставио ред.

Укрцани у његову сенку
прелазимо углачани праг
у који тону први поздрав
и касна праштања.

Примиче се друга обала
која је већ претесна
да прими све који су
на њој видели спас.

ЗАКони

Јутарње светло
књижи илузије.

Зрну прашине дозвољава
да опет проклија
и обнови законе пијаце.

Сметлиште победничких песама
место је где с невидљивим
тргујемо силама и своја
размењујемо добра.

Општа је журба
да купимо док не дође.

Испод тезги
мери се одмеравано
и добија оно чега нема.

Разговор о цени
започео је у три ока.

Били смо близу погодбе
и плод само што није
прешао у моје руке.

Наталожен у болном ослонцу
пркосни дух ме се сетио
као онога што се није збило.

Из сувишних се корица и листова завртео.

Ковитлац прашине
спашава одломке погодбе.
У ваздух преображава земљу.

ШКОЛА САЊАРЕЊА

У учионицу је ушла
наставница историје
и брзо нам предала
предвиђену лекцију.

Злослутна би тишина
наговестила испитивање.

Поставила би питање
прекрстила руке
и загледала се кроз прозор.

Укоченим погледом
налазила је место
где се ништа не догађа.

Било је важно
најпре тачно поновити питање
и правилно изговорити
неколико почетних реченица.

Док је она
одсутно зурела
причали смо о свом
приватном животу.

Није нас слушала
нити замарала додатним
потпитањима.

Наше су оцене
зависиле само
од њених сањарија.

ПОЧЕТАК

Започело је
шумовима завеса на дрвећу
и неком подземном тутњавом
док смо спавали.

Играли су око наопако
пободеног крста.

Позивали у своје коло
великим шареним понудама.

Олисталим новчаницама
појачавали осећај
наше слабости.

Молили су да им се придружимо
и подруку ухватимо.

Кажу да не воле
да играју сами.

Расла је бука
увећаног кола.

Само је мој сан
био дубљи од одјека
њихових корака.